

Као и сви провинцијалци и суштински маргиналци, пратио сам, врло пасивно, полемику око ставова предсједника САНУ и, сасвим случајно, човјека који по имену В. Костића, око статуса и будућности Косова и Метохије. Његове ставове не бих ни коментарисао – као људског бића недостојне (бар од времена од када је Платон показао да приклањање аргументу силе и учењу о праву јачега не чини човјека човјеком већ софистом), као за Србина бесмислене (није ли вазални карактер многих околних идентитета управо био оно што ми не можемо бити?) и као за академика бесмислене (гдје се изгуби опаска о разлици између свирања у дипле и предавања етике?) Ипак, морам да признам да ме је апологија В. Крестића забринула много више. Као провинцијалац, свештеник (коме убјеђења тешко да дозвољавају да постане припадник псеудорелигијског друштвеног круга зачетког у Француској и Енглеској у раној модерни), ја свакако немам право да коментаришем рад Академије чији члан нећу нити могу бити. Као Србин, ипак, имам право да замишљам рад САНУ, бар ништа мање од тога како то чине наши непријатељи – можда зато што још само она, уз Српску Православну Цркву још увијек има тај префикс. Па је тако и замишљам: стари слободни зидари, у дубини душе, ипак, патриоте, крију тајне чиновне Војске Србије и жељу да помогну Отачеству, у миру носећи твид, испијајући виски и пишући меморандуме и начертанија – у рату, једући блату са својим војницима, трпећи мраз и глад, дописујући се картама са дјецом по фронтovima... Да, пробудите ме...

Али моји снови не би били разлог да пишем. Разлог јесте одговор човјека којег не можеш да не поштујеш – Василија Крестића. Костићеве ставови су од раније познати и не разликују се у суштини од лапидарно изговорених Палминих: естетска форма не маскира успјешно квинтесенцију отужног прагматизма и, било да кажете да се патриотизам не сипа у трактор, било да Србија ни *de facto* ни *de iure* нема ништа на Косову и Метохији – суштина је иста. Некаква мизерна стварност најнижега реда успоставља се као једини меритум нашег погледа на свијет. „Реализам“ као свјетоназор. Наравно, није Костић једини. Готово све гарнитуре српских политичара после 2000. у неком тренутку су говориле исто што и Костић. Тражећи алхемијску формулу претварања вазалског односа према окупационој сили и прагматизма према „Стварности“ у злато „жртве“ и „патриотизма“, уз ријетке изузетке готово све наше власти су настојале да задовоље сва идентитетска тржишта, све унутрашње и спољашње политичке секторе – а такве су биле и остале све опозиције. Отуда њихова неразличност јер је то неразличност колонијалне управе, разлика између раце од Бангладеша и раце од Пенџаба.

Не замерам кратковидом Костићу, чудим се Василију Крестићу

Пише: Дарко Ђого
уторак, 09 фебруар 2021 14:22

Не замерам кратковидом Костићу, чудим се Василију Крестићу

Пише: Дарко Ђого
уторак, 09 фебруар 2021 14:22

